

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Η'

Ιανουάριος 1986

Αρ. Φύλλου 35

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ

Ἐκκλησίαι τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου πρὸς τοὺς Προκαθημένους
τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς Σεβασμ. ὀρθοδόξους Ἱεράρχας

(Ταπεινὸν ἀφιέρωμα τοῦ «Ἀγιορείτου» ἐπὶ τῇ προσφάτῳ κοιμήσει τοῦ ὁμολο-
γητοῦ Ἱεράρχου)

Παραγγέλων εἰς ἡμᾶς νὰ διατηρῶμεν σταθερῶς ἐν πᾶσι τὴν διακηρυχθεῖσαν ὀρθόδοξον πίστιν ὁ ἅγιος Ἀπ. Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς Γαλάτας: «Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ ἀγγελοῦ ἢ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). Τὸν μαθητὴν τοῦ Τιμόθεον ἐδίδασκε νὰ παραμένῃ πιστὸς εἰς ὅσα τὸν ἐκατήχησε καὶ εἰς ὅσα ἐνεπιστεύθησαν εἰς αὐτόν, ὡς γνωρίζων καλῶς ὑπὸ ποίου ἐκατηχήθη ταῦτα. (Β' Τιμ. 3, 14).

Τὰ ἀνωτέρω συνιστοῦν ἕνα δείκτην τὸν ὁποῖον ἕκαστος ἱεράρχης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλει ὑπακοὴν ἕνεκα τοῦ ὅρκου τῆς χειροτονίας του. Ὁ Ἀπόστολος γράφων σχετικῶς θέλει τὸν ἐπίσκοπον «ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδασχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν». (Τιτ. 1, 9).

Εἰς τὸν παρόντα καιρὸν τῆς παγκοσμίου ἀμφιβολίας, συγχύσεως καὶ διαφθορᾶς ἀπαιτεῖται εἰδικῶς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ὁμολογῶμεν τὴν ἀληθὴ διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ποῖος θὰ ἀκούσῃ καὶ εἰς πείσμα τῆς κυκλώσεως ἡμᾶς ἀπιστίας. Ἐὰν πρὸς χάριν τῆς προσαρμογῆς εἰς τὰς πλάνας τοῦ αἰῶνος τούτου σιγῇσωμεν περὶ τῆς ἀληθείας, ἢ δώσωμεν μία διεφθαρμένη διδασκαλίαν χάριν τῆς εὐαρεστίσεως τοῦ κόσμου, τότε πράγματι θὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς πού ζητοῦν τὴν ἀλήθειαν λίθον ἀντὶ ἄρτου.

Ὅσαν ὑψηλότερα ἴστανται αὐτὸς πού ἐνεργεῖ παρομοίως, τόσαν μεγαλύτερον εἶναι καὶ τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ μάλιστα αἱ συνέπειαι του. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μεγίστην θλίψιν μᾶς προέκλεσε ἡ ἀνάγνωσις τῆς καλουμένης «Ὁμολογίας Θυατείρων», ἡ ὁποία προσφάτως ἐκυκλοφορήθη εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν ἰδιαίτερον εὐλαλίαν καὶ ἐπιδοκιμασίαν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως.

Γνωρίζομεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων (Λονδίνου) Ἀθηναγόρας εἶχε παρουσιάσει εἰς τὸ παρελθὸν σημεῖα ὁμολογητοῦ τῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας, καὶ συνεπῶς οὐ

δόλως ἀνεμένον ἀπ' αὐτὸν μίαν τοιαύτην ὁμολογίαν, ἡ ὁποία πόρρω ἀπέχει τῆς Ὀρθοδοξίας.

Παρὰ ταῦτα, ἐὰν τὸ γεγονός αὐτὸ ᾔτο μόνον μία προσωπικὴ ἔκφρασις τοῦ ἰδίου, δὲν θὰ ἐγράφομεν. Παρεκινήθημεν εἰς τοῦτο περισσότερο, διότι ἐπὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἐναπόκειται ἡ σφραγὶς τῆς ἀποδοχῆς ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου καὶ τῆς Συνόδου του. Ἐπὶ εἰδικῷ Πατριαρχικῷ πρωτοκόλλῳ ἀπευθυναμένου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηναγόραν ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἐξετάσθη ὑπὸ εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ πατριάρχης συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του διὰ τὴν ἐκδοσὶν «τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἐργασίας», ὡς γράφει. Συνεπῶς ἡ εὐθύνη διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ μεταφέρεται τῷ ἄρῳ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἀθηναγόραν εἰς ὁλοκλήρῳ τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Κων/λεως.

Αἱ προηγηθεῖσαι ἡμέτεραι Ἐπιστολαὶ τοῦ Πόνου ἔχουν ἤδη ἐκφράσει τὴν θλίψιν πού μᾶς κατέλαβε, δταν ἀπὸ τὸν θρόνον τῶν ἁγίων Πρόκλου, Χρυσόστομου, Ταρασίου, Φωτίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἁγίων Πατέρων, ἀκούομεν μίαν διδασκαλίαν τὴν ὁποίαν χωρὶς ἀμφιβολίαν οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι θὰ κατεδίκάζον καὶ θὰ παρέδιδον εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Εἶναι θλιβερόν νὰ γράφεται τὸ ἀνωτέρω. Πόσον θὰ πύχόμεθα νὰ ἠκούομεν ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Ἐκκλησίας Κων/λεως, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὴν ἡμετέραν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν, ἕνα μήνυμα τῆς χρηστότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμολογίας τῆς ἀληθείας ἐν τῷ πνεύματι τῶν μεγάλων ἱεραρχῶν της. Μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ ἀπεδεχόμεθα ἕνα τοιοῦτον μήνυμα τὸ ὁποῖον θὰ μετεδίδαμε πρὸς οἰκοδομὴν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον πλήρωμα. Ἀντιθέτως νῦν, μία μεγάλη θλίψις ἔχει προκληθῇ εἰς ἡμᾶς ἕνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνάγκης νὰ προειδοποιήσωμεν τὸ ποιμνίον μας, ὅτι ἀπὸ τὴν κάποτε πηγὴν τῆς Ὀρθοδόξου ὁμολογίας νῦν προέρχεται ἕνα σκανδαλῶδες μήνυμα διαφθορᾶς (τῆς ἀληθείας).

Ἐάν κανεῖς ξεφυλλίσῃ τὴν «Ὁμολογίαν Θυατεῖρων» ἀλλοίμονον! ὑπάρχουν τόσαι ἐσωτερικαὶ ἀντιφάσεις καὶ ἀντορθόδοξοι σκέψεις, ὥστε ἐάν ἤθελε τὰς ἀριθμήσει θὰ ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἕνα ὁλόκληρο βιβλίον. Νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ πράξωμεν. Εἶναι ἱκανὸν δι' ἡμᾶς νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὸ κύριον σημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐρειδεται καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται ἡ ἀντορθόδοξος διδασχὴ, ἡ ὁποία περιέχεται εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας εἰς ἓν σημεῖον (σ. 60) γράφει πολὺ δικαιολογημένα, ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν εἶναι ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἥτις καὶ κατέχει τὴν πληρότητα τῆς καθολικῆς ἀληθείας. Ὁ αὐτὸς ἐπίσης ἀναγνωρίζει ὅτι αἱ ἄλλαι ὁμολογίαι δὲν ἔχουν διατηρήσει αὐτὴν τὴν πληρότητα. Ἀλλὰ περαιτέρω, φαίνεται ὅτι ἐλησμόνησε, ὅτι κάθε διδασκαλία ἥτις ἀφίσταται τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀληθείας, δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἐσφαλμένη. Οἱ ἀνήκοντες εἰς θρησκευτικὴν κοινότητα ποῦ ὁμολογεῖ μίαν τοιαύτην διδασκαλίαν, εἶναι ἤδη χωρισμένοι τῆς μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας θεθαίως τὸ ἀναγνωρίζει αὐτὸ, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἀρχαίους αἰρετικούς, ὡς ἦσαν οἱ Ἀρειανοί, ὅταν ὅμως ὁμιλῇ περὶ τῶν συγχρόνων του, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ λάθῃ σοβαρῶς ὑπ' ὅψει τὰ ἀνωτέρω. Ἀναφορικῶς λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς (συγχρόνους) μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἔχωμεν ὡς ὀδηγὸς οὐχὶ τὴν ἀρχαίαν Παράδοσιν καὶ τοὺς Κανόνας, ἀλλὰ «τὴν νέαν διάθεσιν ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ σήμερον μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν» (σ. 12) καὶ «τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν» (σ. 11).

Τυχάνει ὅμως αὐτὸ σύμφωνον πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων; Ἄς ἀναμνησθῶμεν τοῦ α' Κανόνος τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, ὁ ὁποῖος μᾶς δίδει ἕνα τελείως διαφορετικὸν κριτήριον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν σκέψιν καὶ ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μας. «Τοὺς τὴν ἱερατικὴν λαχοῦσιν ἀξίαν» γράφει, «μαρτυρίαν τε καὶ κατορθώματα αἱ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων εἰσὶν ὑποτυπώσεις». Καὶ περαιτέρω: «... τοὺς θείους Κανόνας ἐνστερνιζόμεθα, καὶ ὁλόκληρον τὴν αὐτῶν διδασχὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν σολπίγγων τοῦ Πνεύματος πανευφημῶν Ἀποστόλων, τῶν τε ἑξ ἁγίων Οἰκ. Συνόδων, καὶ τῶν τοπικῶς συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων, καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν· ἕξ ἑνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα».

Ἐν ἀντιθέσει καὶ προκλήσει πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀρχὴν εἰς τὴν «Ὁμολογίαν Θυατεῖρων» ἡ ἔμφασις γίνεται συνεχῶς ἐπὶ «τῆς νέας διαθέσεως». «Οἱ Χριστιανοὶ σήμερον», γράφει, «ἐπισκέπτονται Ἐκκλησίας καὶ προσεύχονται μετ' ἄλλους Χριστιανοὺς διαφόρων παραδόσεων, μετ' οὓς ὁποῖους εἰς τὸ παρελθὸν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ σχετίζωνται, διότι ἐθεωροῦντο αἰρετικοί...» (σ. 12).

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο προηγουμένως ὁ ὁποῖος ἀπηγόρευε αὐτὰς τὰς προσευχάς; Δὲν ἦτο ἡ Ἀγία Γραφή, οἱ ἅγιοι Πατέρες, αἱ Οἰκ. Σύνοδοι; Καὶ τὸ θέμα εἶναι ὅτι μόνον ἐκαλοῦντο αἰρετικοὶ καὶ δὲν ἐθεωροῦν-

το τοιοῦτοι καὶ εἰς τὴν πράξιν;

Ὁ α' Κανὼν τοῦ Μ. Βασιλείου παρέχει ἕνα διαυγὴ ὁρισμὸν τῆς ὀνομασίας τῶν αἰρετικῶν: «Οἱ παλαιοὶ (πατέρες) ὠνόμασαν (αἰρετικούς) τοὺς παντελῶς ἀπερρηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστιν παντελῶς ἀπηλλοτριωμένους». Δὲν ἀναφέρεται τοῦτο ἀκριθῶς εἰς ἐκείνας τὰς δυτικὰς ὁμολογίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐκπέσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ὁ ἅγιος Ἀπ. Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ». (Τιτ. 3, 10), ἐνῶ ἡ «Ὁμολογία Θυατεῖρων» προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς μίαν μετ' αὐτῶν προσευχητικὴν κοινωνίαν.

Ὁ 45ος Ἀποστ. Κανὼν διατάσσει: «Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ διάκονος αἰρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, ἀφορίζεσθω...». Ὁ 64ος Ἀπ. Κανὼν καὶ ὁ 33ος κανὼν τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας ὁμιλοῦν περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ὁ 32 κανὼν τῆς Λαοδικείας ἀπαγορεύει νὰ λαμβάνωμεν εὐλογίας ἐξ αἰρετικῶν. Ἡ «Ὁμολογία Θυατεῖρων» ἀντιθέτως καλεῖ ἡμᾶς εἰς συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν καὶ προχωρεῖ μάλιστα ἔτι περαιτέρω, ὥστε νὰ ἐπιτρέπη εἰς Ὁρθοδόξους χριστιανούς νὰ λαμβάνουν θείαν Κοινωνίαν καὶ νὰ τὴν δίδουν εἰς αὐτούς.

Ὁ ἴδιος ὁ Μητρ. Ἀθηναγόρας δίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι, εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ὁμολογίαν μέγα μέρος ἐπισκόπων καὶ πιστῶν δὲν ἀναγνωρίζουν οὔτε τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμόν, οὔτε τὴν ἀγιότητα τῶν Οἰκ. Συνόδων, οὔτε τὴν μεταποίησιν τῶν Τιμίων Δώρων εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, οὔτε ἄλλα μυστήρια, οὔτε τὴν τιμὴν τῶν ἁγίων λειψάνων. Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς τῆς «Ὁμολογίας» ὑποδεικνύει τὰ ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας εἰς τὰ ὁποῖα τὰ ἀνωτέρω ἀναφέρονται. Εἰσέτι δὲ καταφρονῶν πάντα ταῦτα, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς νὰ λαμβάνουν Θ. Κοινωνίαν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλικανικοὺς καὶ τοὺς Καθολικοὺς, καὶ εὕρισκει ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μεταλαμβάνουν αὐτοὺς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ποῦ στηρίζεται αὕτη ἡ ἐνέργεια; Ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων Πατέρων; Ἐπὶ τῶν Κανόνων; Οὐχί! Ἡ μόνη δικαιολογία δι' αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀντικανονικότης αὕτη ὑφίσταται καὶ συγχρόνως ὑπάρχει καὶ μία «φιλία», ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους.

Ἐν τούτοις ἀνεξαρτήτως ποῖαν θέσιν λαμβάνει κάποιος ποῦ ἐπιτρέπει μίαν ἀπαγορευμένην ὑπὸ τῶν Κανόνων πράξιν, καὶ ἀνεξαρτήτως τί εἶδους φιλία ἔχει ἐμπνεύσει αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιώσῃ μίαν πράξιν καταδικαζομένην ὑπὸ τῶν Κανόνων. Τί ἀπάντησις θὰ δοθῇ εἰς τὸν οὐράνιον Κριτὴν ὑπὸ τῶν Ἱεραρχῶν ποῦ συμβουλευοὺν τὰ πνευματικά τῶν τέκνα νὰ λαμβάνουν ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς κοινωνίας, αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν συχνὰ ὁ προσφύρων ταύτην δὲν ἀναγνωρίζει ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ;

Μία τοιαύτη παρανομία προέρχεται ἀπὸ τὴν τελείως αἰρετικὴν, Πρωτεσταντικὴν ἢ —διὰ νὰ ἐκφρασθῶμεν εἰς τὴν σύγχρονον γλῶσσαν— οἰκουμενιστικὴν διδασκαλίαν τῆς «Ὁμολογίας Θυατεῖρων» περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δὲν βλέπει αὕτη ὁρία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα» διαβάζομεν εἰς αὐτήν, «εἶναι ἀπεριόριστος δύναμις καὶ ἐνέργει μέσα

εις την 'Εκκλησίαν καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν 'Εκκλησίαν. Δι' αὐτὸ ἡ 'Εκκλησία ἔχει ὄρια, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐπεκτείνονται: ἔχει θύρα, ἀλλὰ ὄχι τοίχους». (σ. 77).

Ἀλλὰ ἐὰν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ παρομοίως ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς 'Εκκλησίας, τότε διατί ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἔλθῃ ὁ Σωτὴρ εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ τὴν ἰσχύρῃ; Ἡ φροντίς διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ὁμολογίαν τῆς αὐθεντικῆς ἀληθείας, μία φροντίς ἡ ὁποία ἔχει διαθεσθῆναι εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ ἁγίων Πατέρων, καταπνέει περὶ τὴν διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐκδοχῆς.

Καίτοι ἡ «Ὁμολογία» λέγει εἰς τὴν σελ. 60 ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος 'Εκκλησία δύναται «δικαίως νὰ διεκδικήσῃ εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς Ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἡ Μία 'Εκκλησία τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἱδρύσας ἐπὶ τῆς γῆς», δὲν βλέπει οὐδεμίαν ἀναγκαίότητα ἀδιαφθόρου διατηρήσεως τῆς πίστεώς της, ἐπιτρέπων διὰ τοῦτο τὴν συνύπαρξιν ἀληθείας καὶ πλάνης. Εἰς πέισμα τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ Χριστὸς παρέστησεν αὐτῷ ἑαυτὴν «ἐνδοξον τὴν 'Εκκλησίαν, μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων» ('Εφ. 5, 27), ἡ «Ὁμολογία Θυατείρων» παρουσιάζει τὴν 'Εκκλησίαν ὡς ἐνοῦσα ἐν ἑαυτῇ ἀμφοτέρα, ἀλήθεια καὶ ὅ, τι ἔχει ἡ ἰδίᾳ ἀναγνωρίσει ὡς ἀποστασίαν, δηλαδὴ τὴν αἵρεσιν, καίτοι ἡ τελευταία ἔκφρασις δὲν χρησιμοποιεῖται ἐνταῦθα.

Ἡ ἀπόρριψις μιᾶς τοιαύτης διδασκαλίας ἔχει διασπῶς ἐκφρασθῇ εἰς τὴν περίφημον «Ἐπιστολὴν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς», ἀναφορικῶς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. «Ὁμολογοῦμεν ἄνευ ἀμφιβολίας ὡς σταθερὰν πίστιν, ὅτι ἡ Καθολικὴ 'Εκκλησία δὲν δύναται νὰ σφάλῃ ἢ πλανηθῇ καὶ νὰ ἐκφέρῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀληθείας, διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πάντοτε ἐνεργὸν διὰ μέσου τῶν Πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς 'Εκκλησίας, οἱ ὁποῖοι πιστῶς τὴν ὑπηρετοῦν, διατηρεῖ αὐτὴν μακρὰν πάσης πλάνης». (12).

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ὁμολογίας Θυατείρων ὑπέκρινε εἰς τὸ νέον δόγμα τῆς εὐαρεστήσεως τῶν καιρῶν λησμονεῖ τελείως τὴν παραγγελίαν τοῦ Σωτῆρος, τὴν λέγουσαν: «ἐὰν ὁ ἀδελφός καὶ τῆς 'Εκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡς περὶ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. 18, 17), καὶ τὴν παρομοίαν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου «Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ» (Τιτ. 3, 10).

Ὅθεν μετὰ μεγίστης θλίψεως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ καλουμένη «Ὁμολογία Θυατείρων» ἀντιχεῖ ἐκ τῆς Κων/λεως οὐχὶ τὴν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, ἀλλὰ μάλλον τὴν φωνὴν τῆς ὁσημέρας

ἐπεκτεινομένης πλάνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ τώρα μετὰ αὐτοὺς τοὺς «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν 'Εκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος»; (Πραξ. 20, 28). Ἡ ἀνωτέρω ἐσφαλμένη διδαχὴ ἐπισήμως διακηρυχθεῖσα ἐν τῷ ὀνόματι τῆς καθόλου 'Εκκλησίας τῆς Κων/λεως, θὰ παραμείνῃ χωρὶς διαμαρτυρίας ἐκ μέρους τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θεοῦ; Θὰ συνεχισθῇ εἰσέτι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἡ προδοσία τῆς ἀληθείας διὰ τῆς σιωπῆς;

Ὄντας ὁ νεώτατος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προεδρεύοντων Ὁρθόδοξων 'Εκκλησιῶν, ἠγούμεθα καὶ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἠκούομεν τὰς φωνὰς τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, προτοῦ ὁμιλήσωμεν δημοσίᾳ. Ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς ἡ φωνὴ αὕτη δὲν ἠκούσθη. Ἐὰν δὲν ἔχουν γνωρίσῃ εἰσέτι τὸ περιεχόμενον τῆς «Ὁμολογίας Θυατείρων», τοὺς ἱκετεύομεν νὰ μελετήσουν αὐτὴν προσεκτικῶς καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν ἄνευ καταδίκης.

Εἶναι φοβερὸν καὶ μόνον τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφερθοῦν εἰς ἡμᾶς οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, οὗς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν 'Εκκλησίαν τῆς Λαοδικείας: «Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὅφελον ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» ('Απ. 3, 15 - 6).

Προειδοποιοῦμεν τὸ ποίμνιόν μας καὶ ἐνημεροῦντες τοὺς συμποιμένάρχας μας καλοῦμεν αὐτοὺς εἰς ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πίστεως τῆς 'Εκκλησίας μας, ἕνεκ τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τὸ ποίμνιόν μας ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ ἀρχιποιέμενος. Ἰκετεύομεν αὐτοὺς νὰ μὴ καταφρονήσουν τὴν προειδοποίησίν μας καὶ ἔτσι μιὰ φανερά ἀκρωτηρίασις τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας, παραμείνῃ χωρὶς κατηγορίαν καὶ καταδίκην.

Ἡ εὐρεῖα κυκλοφορία τῆς Ὁμολογίας μᾶς παρῆλθεν νὰ πληροφορησώμεν ὅλην τὴν 'Εκκλησίαν διὰ τὴν θλίψιν μας. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ κραυγὴ μας αὕτη θὰ εἰσακουσθῇ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς 'Εκκλησίας Μητροπολίτης Φιλάρετος, Ν. Ὑόρκη, Δεκέμβριος 6, 1975*.

* ORTHODOX RUSSIA, 1976 NO 2, P. 1 - 3.

ORTHODOX WORD, 1976, JAN. P. 6 - 11.

«Ὁρθόδοξος Μαρτυρία», σ. 62 - 68, Ἀθήναι 1985.

Εἰς τὸ παρὸν ἔργον δημοσιεύονται ἅπασαι αἱ ἀντιστοιкуμενιστικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐγκύκλιοι τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου.

ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΔΟΥΦΟΡΟΙ ΤΟΥ

(Ἀπάντησις Γ' πρὸς Ἀνδρέαν)

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, χαίρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Ἀργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ ζητῶ συγγνώμην· καὶ τώρα ποῦ σοῦ γράφω τὸ κάνω, πιστέψέ με, μὲ «θαρεῖα καρδιά», ἀφοῦ θὰ ἐλέγξω καὶ πάλιν καὶ μάλιστα ἀδελφὸν ποῦ μόλις «ἐξῆλθε» ἀπὸ τὸ νέον, ὁ ὁποῖος χρῆζει ἐπαίνων καὶ θεοθείας μέχρι νὰ στερεωθῇ στὴν ὠραίαν πλὴν ἀκανθώδη ζωὴν τῆς ὁμολογι-

ας, οὐχὶ ἐλέγχων καὶ μάλιστα δημοσίως.

Τίς ὁμοῦς ὁ ἠθικός αὐτουργὸς δι' ὅλα αὐτά; Οὐχὶ ὁ Γέροντάς του καὶ ὁ ἴδιος, ἰδιαίτερος θεοβίως ὁ πρῶτος, ὁ ἀναστατώσας ἀπὸ τὸ 1979 τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ διαλύσας, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτόν, ὅτι εἶχε ἀφήσει ὀρθιον ὁ Αὐξέντιος; Καὶ ἔρχεται τώρα ὁ κ. Δελήμπασης, ὁ ἀγνωστὸς πρόσωπα καὶ πράγματα, νὰ διδάξῃ παλαιούς καὶ νέους τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸν νεολαμπὴ φωστῆρα τῆς Φυλῆς...

Θαυμάζω καί τρέμω τις μεθοδείες τοῦ πονηροῦ. Πῶς ἐνώνει μερικοὺς γιὰ τὸ κακὸ, προκειμένου νὰ χωρίσῃ τοὺς καλοὺς καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν σύγχυση καὶ τὴν ἀμφιβολίαν σὲ χιλιάδες ψυχές! Ἦταν ἀπάντησις αὐτῇ ποὺ ἐδημοσίευσε διὰ τῆς «Καλῆς Ὁμολογίας» τοῦ εἰς τὰς ἐπιστολάς μου; Ὅσο καλὴ εἶναι ἡ ὁμολογία ποὺ κάνει τώρα ἀκολουθώντας τὸν Κυπριανόν, ἄλλο τόσο μετέχει λογικῆς, σωφροσύνης καὶ ὁρθοδόξου ἡθους ἢ ἀπάντησις τοῦ.

Ἐγὼ τὸν ὕβρισα; Ἀπλῶς εἶπα ὅτι ἔχει μεγίστην εὐθύνην ἀκολουθῶν τὸν Κυπριανόν. Καὶ ἀντὶ νὰ προβληματούσῃ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἀναιρέσῃ ὅσον τοῦ ἦτο δυνατόν τίμια καὶ χριστιανικὰ τὶς κατηγορίες ποὺ θαρρύνουν τὸν Γέροντά του, αὐτός, ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων μοῦ δωροφόρησε τοὺς τίτλους τοῦ οἰκουμενιστοῦ, πλανεμένου, δαιμονιζομένου καὶ κακοδόξου!... Οὕτε στὴν κοσμικὴν δημοσιογραφίαν δὲν συναντᾷς τοιαύτην πνευματικὴν πτωχείαν καὶ ποιότητα ἡθους.

Ἐχω θλιβῇ πολὺ μὲ τὸ κατάντημα τῶν ἐπισήμων γνησίων, ὥστε διερωτῶμαι ἐάν οἱ μεγαλόσχημοι φορεῖς τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ κινήματος ἔχουν καμιά σχέσιν μὲ ὅ,τι ἀρετῆς, γνησιότητος καὶ ἐπαίνου ἄξιον. Πολὺ ἀμφιβάλλω.

Ἐχει τόσα τρωτὰ ἢ πρὸς ἐμὲ ἀπάντησις τοῦ ὥστε εὐκόλως θὰ ἡμποροῦσα νὰ ἀπασχολήσω ἐπὶ ὁλόκληρον δῖωρον ἀκροατήριον ἀναλύων τὸ θέμα: «Ὁμολογία καὶ πνευματικὴ ζωὴ. Προϋποθέσεις καὶ ἀπαιτήσεις διὰ μίαν θεάρεστον ὁμολογίαν». Οὕτε ἐν α, καὶ στὸ ξαναγράφω, οὕτε ἐν β σημείον στὴν ἀπάντησίν του δὲν θρῆκα ποὺ νὰ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ἢ νὰ τὴν ὑπηρετῇ. Καὶ ὅλα αὐτά, διότι ὁ Γέροντάς του εἶχε θαρεθῇ πλέον τὸ κουκούλι καὶ ἠθελε μιτροφορίαν... Πόση ἀλήθεια μεγάλη καὶ ἡ εὐθύνη ὅλων τῶν κληρικῶν πρῶτα καὶ ὕστερα τῶν Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν ποὺ ἄφησαν τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθοῦν ἔτσι, ὥστε νὰ περιέλθῃ ὁ ἀγὼν σὲ πραγματικὸ ἀδιέξοδον. Τώρα θεθαίως ὅλοι κάνουν τὸν στενοχωρημένον καὶ ἀναθεματίζουν Αὐξεντίους καὶ τοὺς δορυφόρους τοῦ ἐν ὀργῇ, πρᾶγμα ποὺ ἔπρεπε πρὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ἔχουν πράξει. Ὅλοι τοὺς ἔχουν τεραστίαν εὐθύνην καὶ ἰδιαίτερος οἱ δημοσιογραφοῦντες, οἱ μονάζοντες καὶ οἱ πνευματικοί.

Τί νὰ τὶς κάνω, λοιπόν, τὶς Πατερικὲς παραπομπές καὶ μελέτες τοῦ κ. Δελήμπαση, ὅταν δὲν ἔχουν καμιά ἀνταπόκριση στὸ θέμα, οὕτε στὸν ἑαυτὸν του, ἀφοῦ νομίζει ὅτι τὰ γνωρίζει ὅλα, τοὺς πάντας θλέπων εἰς τάξιν μαθητείας; Δὲν ἦτο καλλίτερα νὰ παρέμενε στὸ νέον, παρὰ νὰ ἔλθῃ στὸ παλαιόν καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὸ σχίσμα Κυπριανοῦ σκανδαλίζων τόσες ψυχές; Καὶ ἐφ' ὅσον ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Γέροντά του, διατὶ δὲν ἀπήντησε στὸ κεντρικὸν ἐρώτημα τῆς β' ἐπιστολῆς μου, τὸ τόσο δριμύ καὶ ἀπαράκλητον; Ὡς ἐνθυμεῖσαι κατέληγε ὡς ἐξῆς: «... ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται (κατόπιν τῶν ἀνωτέρω) ὅτι μνημονεύων εἰς τὰς λειτουργίας τοῦ «τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου» δὲν ἐννοεῖ τὴν σύνοδον τοῦ Σεραφεῖμ; ἢ τῶν Ἱεροσολύμων, προσθέτω τώρα. Στὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν μου ἐτόνιζα σαφῶς δ ι α τ ῖ τοῦ ἔθετα αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Ἐνταῦθα προσθέτω καὶ τὸ ἐξῆς. Ὅταν τὸ πρῶτον ἡκολούθησε τὸ πάτριον ἑορτολόγιον (1968) ἐκυ-

κλοφόρησε ἓνα φυλλάδιον, ὅπου μεταξύ τῶν ἄλλων ἔγραφε: «Τὸ συνετώτερον, τὸ φρονιμότερον δι' ὅσους ἀγαποῦν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσουν, χωρὶς ὅμως νὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τὴν Μητέρα ἐπίσημον Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν. Θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον καὶ θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅχι ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διατηροῦντες τὴν πρὸς αὐτὴν διοικητικὴν ἡμῶν ἀναφορὰν. Τὰ ἄκρα καὶ οἱ φανατισμοὶ ὁδηγοῦν πολλάκις εἰς ἀπώλειαν...» (Πῶς γνώρισα τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτό» σελ. 12, 14).

Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ ἀνωτέρω τὰ ἐ φ ἡ ρ μ ο σ ε μέχρι τὸ 1970, ὅποτε ἐν συνεχείᾳ ἡκολούθησε τὴν γραμμὴν τῶν λοιπῶν παλααιομερολογιτῶν. Τώρα, εὐρισκόμενος εἰς κρίσιμον θέσιν, πολὺ πιθανόν νὰ ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρώτην τοῦ γραμμὴν, γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἔγραψα: «Ἐάν ἐπιθυμῇ νὰ μᾶς θγάλῃ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν, ὥς γράψῃ στὸ περιοδικόν του, ὅτι ὁ Σεραφεῖμ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Αὐγουστίνος Φλωρίνης ἔχουν ναυαγήσει περὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἱεροκανονικὴν τάξιν καὶ τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον», ὡς ἔγραψε καὶ διὰ τοὺς παλααιομερολογίτας συναδέλφους του, καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν. Ἀναμένομεν καὶ μαζί μὲ ἡμᾶς καὶ ὁλος ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ πατρώου ἑορτολογίου». (Ἀπαντ. β', σελ. 4). Μέχρι στιγμῆς ὅμως οὕτε ὁ θεολόγος τοῦ ἀπήντησε οὕτε ὁ ἴδιος.

Καὶ ἐνῶ συνεχίζει νὰ προσθέτῃ ἐρείπια ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ Αὐξεντίου, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ καυχῶνται διὰ τὴν ἐκκλησιολογίαν καὶ τὴν εὐρυτάτην ἱεραποστολήν του!

Διάβασε τὸν «Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Ἀγῶνα» τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου (σελ. 4), γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ ποιοὶ εἶναι οἱ Εὐρωπαῖοι συλλειτουργοὶ τοῦ καὶ τί εἶδους ἱεραποστολὴ ἐνεργεῖται διὰ μέσου τῆς μετ' αὐτῶν κοινωνίας. Κυριολεκτικὰ θὰ ἀηδιάσῃς! Κατ' ἐμὲ πρόκειται περὶ καθαρᾶς ο ὕ ν ῖ α ς ἐργαζομένης στὸν Εὐρωπαϊκὸν χώρον εἰς ἑθῆρος τοῦ ὀνόματος τοῦ γνησίου ὁρθοδόξου.

Δὲν ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ σὲ κουράσω μὲ περισσότερα, διότι θὰ πρέπη νὰ διαβάσῃς καὶ τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν κ. Δελήμπαση ποὺ ἀκολουθεῖ εὐθὺς κατωτέρω, γραμμὴν ἀπὸ ἓνα σεμνὸν κληρικὸν καὶ θεολόγον τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὸν Ἱερομόναχον π. Χ ρ υ σ ὁ σ τ ο μ ο ν Δ ἱ ἄ θ α ρ η ν, ὁ ὁποῖος, ὅπως φαίνεται, πονεῖ περισσότερον ἀπὸ τοὺς δικούς μας κληρικούς διὰ τὸ κατάντημα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀσφαλῶς οὕτε ἐγὼ οὕτε ὁ π. Χρυσόστομος μὲ ὅσα γράφομεν ἀμνηστεύομεν τὴν χορείαν τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων, καίτοι ὑπάρχει καὶ ἐκεῖ κ λ ι μ ἄ κ ω σ ι ς ε ὕ θ ὕ ν η ς. Καὶ δι' αὐτοὺς θὰ γραφοῦν καὶ πάλιν τὰ δέοστα (διότι πολλάκις ἔχω ἀναφερθῇ σχετικῶς εἰς τὸ παρελθόν, ὡς καλῶς γνωρίζεις), ἀλλὰ τώρα ἀναλύομεν τὸ θέμα Κυπριανοῦ, μιά καὶ ἀποτελεῖ τὸ νεαρώτερον σχίσμα στοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ.

Πολὺ πιθανόν, μετὰ τὶς ἐξελίξεις τῶν τελευταίων γεγονότων, ὁ κ. Κυπριανὸς νὰ χαίρεται καὶ νὰ δικαιολογῇται συγχρόνως στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ λέγων:

«Ιδού, τὰ βλέπετε καὶ μόνοι σας. ὅτι δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ ἔχω σχέσεις μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ
ἀντικανονικὰ ἔργα των». Καὶ ὅμως εἶναι ὁ λόγος κ λ η-
ρ ο ς μέσα στὰ ἔργα αὐτά. διότι ἀπατελοῦν τὸν
καρπὸν τῶν παρανομῶν ἐνεργειῶν τοῦ 1979. Μὴ
προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ. Ἡ ἱστορία θὰ εἶναι ἀ-
δέκατος διὰ τὰς μέχρι λεπτομερειῶν γνωστὰς πρά-
ξεις του. Ἀπὸ δεκαετίας τώρα τοῦ σύστησα διὰ ἰδιω-
τικῆς ἐπιστολῆς μου νὰ προσέχη, διότι δὲν πορεύεται
ὀρθῶς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἀπάντησις
του ἦτο ὅτι πορεύομαι εἰς τὸ χάος! Δυστυχῶς, ὡς
σοῦ ἔγραψα καὶ παλαιότερον, ἐ φ ῆ ρ μ ο ς ε π ρ ὀ-
γ ρ α μ μ α ὁ ἀνὴρ, τὸ ὅποῖον ὅπωςδήποτε ἔπρεπε
νὰ ὁλοκληρωθῇ. Καιρὸς ὅμως νὰ διαβάσῃς τὴν ἐπι-
στολὴ τοῦ π. Χρυσοστόμου καὶ ὅ,τι ἀπορίες σοῦ δη-
μιουργήσει, εὐχαρίστως θὰ τίς συζητήσωμε μαζὶ μὲ
κάτι πού σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ, καὶ ἐλλείψει χώρου δὲν
σοῦ ἀπῆντησα σήμερα.

Θ. Μ. Καψάλα 1.12.1985.

Ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν τὸ πλῆθος

Πάμπολλα καὶ ἀπειρα τὰ χωρία, ἀλλὰ ἀ-
καίρως χρησιμοποιούμενα. «Λίθοι τε καὶ
πλίνθοι, κάλαμοι καὶ κέραμοι ἀτάκτως ἐρ-
ριμμένα».

Κυρίε μας καὶ σεβαστέ μας Δελημπαση, ἡ «καλὴ
(οας) ὁμολογία», γράφει τόσες πολλὰς παραπομπές,
πού γιὰ νὰ τίς ἐπαληθεύσωμεν πρέπει νὰ χρησιμοποιο-
ῖωμεν ὁλόκληρον βιβλιοθήκην. Τὸ ἔργον γιὰ μᾶς
τοὺς ἀγραμμάτους εἶναι κοπιῶδες καὶ πολλὰς φορές
καταντᾷ ἀνιστόν. Μήπως σὰς ἀρέσει, ἀγαπητὲ Δελη-
μπαση, νὰ περιπλέκετε τὰ πράγματα γιὰ νὰ θολώνε-
τε τὸ μυαλό μας, ἢ προτιμᾶτε οὕτω νὰ δεικνύετε τὴν
πολυγνωσίαν σας;

Κυρίε Δελημπαση, πραγματικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ χω-
ρία εἶναι ἀληθινὰ, ὅσα ἔχετε χρησιμοποιήσει, ἔχετε
ὅμως τὴν γνώμην, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποδίδουν τὴν ἔν-
νοιαν πού προσπαθεῖτε νὰ τοὺς δώσετε; Ἐάν ἐπὶ πα-
ραδείγματι, ἀποσπᾶσωμε ἕνα χωρίον προερχόμενον
ἀπὸ κάποιο σύγγραμμα ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας,
θὰ δυνάμεθα τὸ αὐτὸ χωρίον νὰ τὸ ἐφευρόμεθα εἰς
κάθε περίστασιν στὸν ἀγῶνα πού κάνομε, γιὰ τὴν ὑ-
ποστήριξιν πραγμάτων ἀντικανονικῶν καὶ ἀντικλη-
ριαστικῶν; Φερ' εἰπεῖν τὸ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ
Χρυσοστόμου: «Ἐάν ὁ ἐπίσκοπος εἶναι πονηρὸς πί-
στεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι», δικαιο-
λογεῖ τὴν ἀποτερίχισιν τοῦ Κυπριανοῦ; Ποίαν πίστιν
ἀθετομένην ἀνεκάλυψεν ἵνα δεδικαιολογημένως ἀπο-
τεριχθῇ; Μήπως τὸ ἀνωτέρω χωρίον καταδικάζει τὸν
ἴδιον, ἐπειδὴ προβάλλει τὸ ἰδικόν του πιστεύω μὴ κα-
θολικῶς παραδεδεγμένον; Μήπως ἔχετε συντελέσει
καὶ σεῖς προσωπικῶς στὴν νέαν ἐκκλησιολογίαν τοῦ
σεβασμιωτάτου καὶ ὑποχρεοῦσθε νὰ τὸν ὑποστηρίξε-
τε μὲ σθένος; Δὲν θὰ ἀργήσῃ ὁ ἀσπὴρ νὰ ἀνατείλῃ
καὶ ἡ ἀταξία σας αὐτὴ θὰ καρποφορήσῃ τριβόλους.
Θὰ εἴσθε ὁ Τόμπρος τῆς Κυπριανικῆς παρατάξεως,
γιατὶ καὶ ἐκεῖνος στήριζε τίς ἀταξίες πού εἰσηγείτο
γιὰ τὸν ἐπίσκοπο Ματθαῖο σὲ χωρία τοῦ Εὐαγγελίου.

Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον εὐκολον. κατὰ τὸ σύστημα τῶν
αἰρετικῶν, νὰ ἀποσπᾷ δύο λέξεις κανεὶς ἀπὸ ἕνα χω-
ρίον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ στηρίξῃ ὁλόκλη-
ρον τὸ σαθρὸν του κατασκευάσμα.

Ἀσφαλῶς κ. Δελημπαση «ἐκ τῶν λόγων σου δι-
καιωθῇ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθῇ». Καὶ τοῦτο
αρμόζει περισσότερο σὲ σὰς, παρὰ σ' αὐ-
τὸν πού προσπαθεῖτε σὰ ρίψετε τὰς εὐθύνas. Ὁ πα-
τὴρ Θεοδώρητος δὲν ἐλέγχεται ὡς «κατήγορος ἁδι-
κος», διότι δὲν κρίνει «θάσει διαδόσεων» οὐδὲ «θάσει
ὑπονοιῶν καρδίας καὶ φαντασίας, ὠφελείας χάριν»,
ὡς λέγετε, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν καρπὸν ὑμῶν ἐπιγινώσκει
ὑμᾶς. Καὶ καρπὸς εὐκλεῆς καὶ εὐαποδεικτος εἶναι ἡ
ἐκκλησιολογία «κεραυνός» τοῦ ἐπισκόπου Κυπριανοῦ,
καὶ ἡ παραδοξολογικὴ καὶ βιαίω τρόπῳ ἐπιβολὴ τῆς
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀποτερίξεως.
Ἐξ ὅλων τούτων «ἐκ τῶν ἰδίων ὑμῶν λόγων ἀποδει-
κνύεται ὅτι ὀνειρεύεσθε πολλὰς πλάνας»! Δὲν ὑπάρ-
χουν σκοτεινὰ δυνάμεις πού δουλεύουν γιὰ σὰ μειώ-
σουν τὸ κύρος καὶ τὴν καλὴν φήμην πού ἔχει ὁ Κυ-
πριανός, ὑπάρχουν ὅμως σκοτεινὰ μυαλὰ ποτισμένα
μὲ τὸ πείσμα τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ὑπεροψίας. «Διὰ
τριῶν σείεται ἡ γῆ», λέγει ἡ Γραφή, καὶ δι' ἐνὸς ἐπι-
σκόπου κηρύσσεται ἐκπτωτός ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλη-
σία, γνωματεύετε ἑσείς!

Κρίνετε «ἀσάθειαν πίστεως» εἰς τὸν π. Θεοδώ-
ρητον ἐπειδὴ «συμβουλεύει τὸν ἐπίσκοπον νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ ἐκεῖ πού ἀνῆκε πρὸ τοῦ 1979»; Ὡς μυωπάζων δια-
κρίνετε τὰ πράγματα κ. Δελημπαση. Ὁ ἐπίσκοπός
σας Κυπριανός ἔχει προσχωρήσει εἰς τὸν Αὐξέντιον ἀ-
πὸ εἰκοσαετίας περίπου χωρὶς νὰ θέσῃ θέμα ἐκκλη-
σιολογικόν» καὶ γιὰτὶ μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ἦλθε τὸ
1982 νὰ γεννήσῃ τὸ μυαλό του τὴν ἐκκλησιολογίαν;
Γνωρίζετε ὅτι ἦτο πρωτεργάτης τοῦ παρανόμου πρα-
ξικοπήματος τοῦ 1979, διὰ τοῦ ὁποῦ θαρύνεται ἡ
ψυχὴ του μὲ τὴν θεοσυγῇ πράξει τοῦ σχίσματος; Πῶς
δηλαδὴ κρίνετε τὸ πρᾶγμα, ὅταν λέγετε ὅτι «συμβου-
λεύει τὸν ἐπίσκοπον, ὅπως ὑποταγῇ ὁμολογιακῶς εἰς
τὴν πεπλανημένην ἐκκλησιολογίαν»; Ἀπὸ τότε πού
προσεχώρησεν εἰς τοὺς παλασημερολογίτας δὲν ἀνε-
γνώρισε καὶ τὴν ἰσχύουσαν ἐκκλησιολογίαν; Ὅταν
ἀπέκοψαν τὸν Ἀστωρίαν Πέτρον τὸ 1974, δὲν ἔθεσαν
ὡς θέσιν τὴν αὐτὴν ἐκκλησιολογίαν; Ὅταν ἀπεσπᾶ-
σθῃσαν ἀπὸ τὸν Αὐξέντιον τὸ 1979 δὲν ἴσχυε ἡ αὐτὴ
ἐκκλησιολογία; Πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τὴν ἀνε-
γνώριζε καὶ ὅλως παραδόξως ἀλλάξε τὸ 1982; Δια-
τί δὲν ἔθεσε θέμα ἐκκλησιολογικόν, ὅταν μὲ προθυ-
μία ἔσπευσε νὰ συμπράξῃ στὸ πραξικόπημα, διὰ νὰ
ἐπωφεληθῇ τὴν μίτραν; Ἡ μήπως ὅλα αὐτὰ τὰ χρό-
νια προτοῦ φορέσῃ τὴν μίτραν δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει
τὴν ἐκκλησιολογικὴν πλάνην;

Πρόσεχε, ὦ Ἀριστοτέλες, πρόσεχε, ἐπειδὴ ἀνέ-
φερα τὴν λέξιν μίτραν μήπως καὶ ἀρχίσῃς νὰ πλάθῃς
τὸν μύθον: «ἀσεβὴς λοιδορία»! Διότι ὅταν γράφῃς: «ὁ
δυστυχὴς οὗτος λοιδορεῖ τὴν ἀρχιερατικὴν μίτραν καὶ
τὴν ἐξευτελίζει τοσοῦτον...»!, τότε ἀποδεικνύεσαι δη-
μοκόπος καὶ λαοπλάνος. Μάθε νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθει-
αν. Ὅταν κανεὶς ἀναφέρῃ τὰς φράσεις: «περὶ μιτρο-
φορίας», «περὶ κτηθείσης μίτρας», «περὶ κατακτήσε-
ως μίτρας», «περὶ ἐξασφαλίσεως μίτρας», οὔτε εἰρω-
νεύεται οὔτε ἀτιμάζει τὴν μίτραν, καθὼς παραπλανῶν
ὁμίλει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ περισώσῃ τὴν τιμὴν αὐ-

της, ἐπειδὴ πολλάκις τίθεται εἰς πεφουσιωμένας καὶ ἀναξίας κεφαλὰς. Ὡστε τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν λοιδορίαν νὰ τὴν ρίψετε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λατρευτοῦ σας, ὅπως πραγματικά εἶναι, καὶ ὄχι ἐπάνω στὴν ἐπισκοπικὴν περιβολήν. Ἐάν δὲν ἐννοεῖς τί ἀνοήτως γράφεις, τουλάχιστον παῦσε νὰ λοιδορῇς. Ἐπιστρατεύεις καὶ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον διὰ νὰ ὑπερασπισθῇς τὶς ἀνόητες διαστροφές σου. Πραγματικά αὐτὰ ποὺ κἀνεις εἶναι ὅτι εἶπεν ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. «Ταῦτα γὰρ τοῦ διαβόλου τὰ δηλητήρια».

Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται...

Τί εἶπεν ὁ π. Θεοδώρητος κ. Δελήμπαση; Νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ ὅπου ἀνῆκε πρὸ τοῦ 1979; Τί τὸ λανθασμένον; Ἐπειδὴ θὰ ἀπέθεται τὸ φορτίον τοῦ σχίσματος; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐννοοῦσε ὁ πατὴρ νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὸν «ἄξιον» ἡγέτην καὶ διαλυτὴν τοῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ. Αὐξέντιον, ἀλλὰ ἐννοοῦσε ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ παλαίψῃ μαζί με τοὺς συνεταρσισθέντας συνεπισκόπους του, ποὺ ἔφεραν καὶ ὅλα τὰ δεινὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ παραμερίσουν τὸν Αὐξέντιον καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸν τῆς διασπάσεως καὶ τῶν ἀντικανονικοτήτων. Ἐκεῖ ἐπᾶνω στηρίζεις καὶ τὴν μορφήν ποὺ τοῦ ἐπιρρίπτεις ἐπὶ οἰκουμενιομῶ; Ἐφ' ὅσον λέγεις «καλεῖ εἰς ἔνωσιν ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀληθείας, ἥτοι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Διὸ ὑποστηρίζει μετάνοιαν καὶ ὑπακοὴν ἀνευ ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας καὶ μάλιστα τῆς ἐποχῆς πρὸ τοῦ 1979». Πολὺ ὠραῖα κ. Δελήμπαση, τὰ εἶχαμε ὅλα καὶ μᾶς ἔλειπαν οἱ ὄψιμοι ἐκκλησιολόγοι, γιὰ νὰ θάλουν τὰ πράγματα στὴν σειρά τους! Ὅταν ὁ Θεὸς ἠθέλησεν νὰ σταματήσῃ τὸ ἔργον τοῦ Πύργου, συνέχεε τὰς γλώσσας, τώρα ποὺ θέλησε νὰ διαλύσῃ τοὺς Πάλαιοιημερολογίτας, ἔβαλε στὸ μυαλὸ τοῦ Δελήμπαση τὰ ἐκκλησιολογικά θέματα.

Κύριε Δελήμπαση, ὁ κ. Αὐξέντιος ἔχει στηθῇ ἐπὶ μίαν 25ετίαν εἰς τὸν θρόνον καὶ δὲν κατεβαίνει μετὰ τὴν ἀποτείχισίν σας, οὔτε μετὰ τὴν ἐκκλησιολογικὴν θέσιν ποὺ θὰ πάρετε· θὰ κατέλθῃ μόνον ὅταν ὅλοι οἱ κληρικοί μαζί κουνήσουν τοὺς τοίχους ἀπὸ τὰ θεμέλια γιὰ νὰ πέσῃ ἡ σκεπὴ καὶ νὰ τὸν συνθλίψῃ. Δὲν εἶναι οἰκουμενισμὸς λοιπὸν ὅταν φωνάζουμε ἔνωσις· εἶναι ἡ μία Ἐκκλησία ποὺ ὁμολογοῦμε εἰς τὸ Σύμβολο τῆς πίστεώς μας. Δὲν ὁμολογοῦμεν ἐκκλησίας διαφόρων ἐκκλησιολογιῶν καὶ ἀποτυχημένων ἀποτειχίσεων. Ἀσφαλῶς «ὁ Θεὸς γνωρίζει» τῶν ἀνθρώπων τὰς καρδίας, ὁ «ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς», ἀλλὰ αὐτὸ ἀρμόζει διὰ τὰ κρυπτά ἔργα τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι γιὰ ἐκεῖνα ποὺ κηρύττονται ἀπὸ ἁμβωνος καὶ γράφονται εἰς τὰ περιοδικὰ ἐντυπωσιακῶ τῷ τρόπῳ. Αὐτὸ ἔλειπε νὰ χαρακτηρηθῇ ἡ ἐκκλησιολογία καὶ ἡ ἀποτείχισις τοῦ ἐπισκόπου σου ὡς κρυπτὸν ἔργον ποὺ μόνον ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. Γι' αὐτὸ ἀναφέρει καὶ τὰ χωρία: «οὐ παραδέξῃ ἀκοὴν ματαίαν» καὶ «λόγοις περιφερομένοις οὐ λαμβάνομεν»; Ὡς νὰ θυγῇκαν οἱ ἐκκλησιολογικὲς του θέσεις καὶ ἡ ἀποτείχισίς του ἀπὸ στόματα ἀλλοτρίων! Ταύτας τὰς ἀληθείας διαστρέφεις; ἔργον διαβόλου ἐκκληροῖς.

Στρέφεται ὁ π. Θεοδώρητος κατὰ τῆς ἀδικαιο-

λογίτου ἀποτειχίσεως, διότι δὲν εἶναι πράξεις θεάρεστος, καθὼς ἰσχυρίζεσαι, καὶ καλῶς τὴν ὀνομάζει «διαίρεσιν» καὶ «σχίσμα». Ἐγὼ θὰ ἤμουν περισσότερον καυστικός. Δὲν δέχομαι τὴν λέξιν «διαίρεσιν», διότι αὕτη ἀνταποκρίνεται μόνον στὰ διοικητικὰ καθήκοντα ἐπισκόπων μετὰ ἐπισκοπικὰς ἔδρες καὶ ὄρια ἐπισκοπῶν. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι «σχίσμα», καὶ σχίσμα χειροτέρας μορφῆς. Δὲν εἶναι σχίσμα διαφωνούντων ἐπισκόπων διὰ τὰ ἔργα τοῦ πρώτου τῇ τάξει, ἀλλὰ ἀνταρσία ἐνὸς καὶ μόνου ἐπισκόπου, διὰ ὑποθέσεις μὴ τελεσιδικῶς ἀναγνωρισμένας.

Εἰς τὴν ὀρθόδοξον διδαχὴν σου κυριολεκτικὰ τὰ σκότωσες κ. Δελήμπαση. Μᾶς παρουσιάζεις τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ μαζεύῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ τὸν κἀνῃ ἐπίσκοπον! Τό: «Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ» τοῦ Ἀποστόλου, μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρπάζωμε τὸν οἰομένηποτε ἐπιθυμοῦντα καὶ νὰ τὸν μιτροφορῶμεν; Ἡ μήπως ἀποθλῆπει εἰς τὸ ἄκρως σοβαρὸν καὶ πολὺ θαρρὺ εἰς τὰ καθήκοντα ἀξίωμα καὶ τὴν μέχρις αἵματος θυσίαν; Πῶς ἐπιρρίπτεις τὰς εὐθύνας τόσο εὐκόλα εἰς τὸν Ἀπόστολον γιὰ νὰ δικαιώσῃς τὸν ἐπίσκοπόν σου; Γιατί παρέλειψες τό: «δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι... νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν»; Μήπως τὸ χωρίον ἐδῶ λέγει: ἔλα παιδί μου, γρήγορα, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμεῖς νὰ σὲ κάνω Δεσπότην; Γιατί στὴν συνέχεια ὁ ἴδιος Ἀπόστολος λέγει: «Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, ... καὶ οὗτοι δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἴτε αὐτοὶ διακονήτωσαν, ἀνέγκλητοι ὄντες»; Βλέπεις ποῖο εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου; Τὸ ἄκρως ἀντιθέτον ἀπ' ὅτι ἰσχυρίζεσαι γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃς τὰ σφάλματα ποὺ ἔχουν γίει. Ἐάν ὁ Ἀπόστολος δίδει τὴν προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διακόνων μετὰ τὸ νὰ τονίσῃ «ΔΟΚΙΜΑΣΘΩΣΑΝ ΠΡΩΤΟΝ» πόσον περισσότερον θὰ συμβουλεύῃ γιὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπισκόπων; Εἰς πόσῃ χρονικῇ διάρκειαν ἐπεράτωσε τὴν ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ τὸν ὁ Σαρδηνίας; Παρατήρησες τί λέγει πρὸς τὸν Τιμόθεον; «Χεῖρας τὰς ἀκαθάρτους μὴ ἐπιτίθει, μὴ δὲ κοινῶναι ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις». Ἐσὺ μᾶς τὰ παρουσιάζεις τόσο ρόδινα, διότι στηρίχθηκες μόνον σὲ δύο λέξεις «εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται» σὰν νὰ σὲ διατάξῃ ὁ Ἀπ. Παῦλος νὰ χειροτονῇς ἄθροον, στὸ «ἄψε - σθῦσε», ὅπως λέγει ἄλλος ὑπερασπιστὴς τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Καὶ τώρα ἐάν συγκρίνωμε, ἀγαπητέ μας Δελήμπαση, τὴν πρωτοχριστιανικὴν ἐποχὴν μετὰ τὸν αἰῶνα μας, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ πρῶτοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἐπίσκοποι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐπισκοπικὰ καθήκοντα διέτρεχον καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ μαρτυρίου, δηλαδή ἐξέθετον εἰς κίνδυνον τὸν ἑαυτὸν τῶν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ ποιμνίου των. Γι' αὐτὸ λέγει καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «εἴ τις ταύτην ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν, ὥστε μὴ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αὐθεντίας ἐφίεσθαι μόνον, ἀλλὰ τῆς προστασίας, οὐκ ἐγκαλῶ καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ». Προστασίας ἔργον τὸ τοῦ ἐπισκόπου ἐστίν, ἀγαπητέ μου, καὶ ὄχι ἀρχομανίας καὶ φιλαρχίας, γλισχρον γνώρισμα τοῦ αἰῶνος μας. Σήμερον ὁ ἀγὼνας γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς μίτρας εἶναι τόσο ἐντονος, διότι μόνον «ἀρχῆς καὶ αὐθεντίας ἐφίενται».

τούτου ἔνεκα καὶ πλήθος ἐπισκόπων παρατηρεῖται, καὶ μάλιστα τοσοῦτον πλήθος, ὥστε δυνάμεθα καὶ ἀνθοδοχεῖα κοσμησάμεν...

Τὸ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Νύσσης, ἀγαπητέ μου, «παντὶ κατὰ τὸ ἴσον τὴν ἀξίαν χαρίζεται, κοινὴν προσθεῖς τοῖς ἐουλομένοις τῆς ἱερωσύνης τὴν χάριν» ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς διακρίσεις γένους, ἢ τοῦ κατὰ κόσμον πλοῦτου καὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν ἔχουν οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ τὴν ἐπιληπτον τῆς ἱερωσύνης, ὅπως εἰς ἅπαντα τὰ χωρία τῶν πατέρων σαφῶς διακρίνεται. Ἱερομαχεῖς λοιπὸν ἐσὺ καὶ μόνον, ὅταν παρασθλέπης ὅρια καὶ φραγμούς, προκειμένους νὰ προωθήσῃς εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀρεσκείας σου.

Ἀκόμῃ με σφιγμένα τὰ δόντια σου ξεστομίζεις τὸ μεγάλο ἐκείνο ψέμμα συκοφαντίας γιὰ τὸν π. Θεοδώρητον, ποῦ οὔτε ὁ διάβολος θὰ τολμοῦσε νὰ εἶπῃ. "Ὅτι ἔχει δηλαδὴ «οἰστρον ἱεροκατηγορίας... διότι στρέφεται καὶ κατὰ τῶν προσηλύτων ἁλλοεθνῶν καὶ κατὰ τῆς ἱεροποστολῆς ἀσεβῶς». Κατόπιν μᾶς ἀραδιάζεις πολλὰ χωρία: «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται», «τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν... οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι», «μακάριοι ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι», «χαρὰ μεγίστη γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων» καὶ τόσα ἄλλα διὰ νὰ κατηγορήσῃς σκοπίμως τὸν μοναχὸν ὅτι «ἐφθόνησε» καὶ «λοιδορεῖ τοὺς ἐπιστρέψαντας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἁλλοεθνεῖς καὶ βαπτισθέντας ὁρθόδοξως». Παρατηρῶ ὅτι δὲν ἔχεις ἴχνος ζηλωτισμοῦ, διότι σὲ ἔχει καταλάβει οἰστρὸς ζηλωμανίας.

Οἱ σύγχρονοι προσήλυτοι τῶν Γ.Ο.Χ.

Ποῖος ἐναντιώθηκε εἰς τὸ βάπτισμα τῶν προσηλύτων ἁλλοεθνῶν; "Ὅλων ἡ χαρὰ αὕτη εἶναι, ἵνα πάντες πιστεύσωσι καὶ βαπτισθῶσι κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος. Πόθεν συμπεραίνεις ὅτι ὁ π. Θεοδώρητος ἦτο ἐναντίον τοῦ Σαρδηνίως γιὰ τὸ βάπτισμα; "Εἶται σὲ διδάσκει ὁ φθόνος νὰ ὁμιλῇς καὶ νὰ γράφῃς; "Εγὼ ἔχω πληροφορηθῇ τὸ ἀντίθετον, ὅτι ὁ Δεσπότης σου δὲν ἠθέλε νὰ τὸν βαπτίσῃ καὶ εἰς ἐνδειξιν ἀντιθέσεως καὶ διαμαρτυρίας, οὐδὲ εἰς τὴν θάκτισίν του παρέστη. "Επομένως αὐτὰ τὰ ἄτοπα καὶ ἀντικανονικὰ ποῦ προσπαθεῖς νὰ ἐπιρρίψῃς εἰς ἄλλον, πίπτουν εἰς τὸν Γέροντά σου καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν σου! "Ὁ π. Θεοδώρητος δὲν ἤγειρε θέμα βαπτίσματος, ἤγειρε μόνον θέμα χειροτονίας ἀρχιερέως. "Εάν ἀνέφερε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ θέματος, χάριν τῆς ἀληθείας, τὴν λέξιν βάπτισιν, τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει ὅτι καταφέρεται καὶ κατὰ τοῦ βαπτίσματος. "Ονειρων φρυγμάτα, κ. Δελήμπαση! "Ὁ πατὴρ ἔχει ἀναφερθῇ ξεκάθαρα διὰ τὸ παρελθόν τοῦ Σαρδηνίως καὶ γιὰ τίς μεταπτώσεις του. "Απὸ τοὺς αἰρετικούς προσεχώρησε στοὺς ὁρθοδόξους, ἀπὸ τοὺς ὁρθοδόξους μετὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης μεταπίπτει καὶ πάλιν εἰς τοὺς αἰρετικούς, ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ἐπανέρχεται καὶ πάλιν στὴν Ὁρθοδοξίαν. Πῶς σοῦ κτυπᾷ αὐτό; Δὲν σοῦ φαίνεται ἀρκετὰ παράξενο καὶ ἀσυνήθιστο; Δὲν πρέπει νὰ ἰσχυρισθῇς ὅτι ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς διψῶν τὸ βάπτισμα γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, διότι αὐτὸ θὰ εἶναι διακεκριμένον ψέμα. Τοῦ ἔλαμψε ἡ μίτρα τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος

περισσότερον ἀπὸ τὴν μίτραν ποῦ τοῦ ἔδωσαν οἱ αἰρετικοί, ὡς ἐξασφαλίζουσα εἰς αὐτὸν κύρος, τιμὴν καὶ δόξαν. "Επειδὴ λοιπὸν ἐπληροφορήθη ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. μετὰ μεγάλην εὐκολίαν τὴν παρέχουν καὶ μετὰ πολὺ θαυμασμόν τὴν χορηγοῦν, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐλέους καὶ τῶν ἐλεούντων, προσέκρουσεν ὅμως εἰς τὸ βάπτισμα, καθ' ὅτι ἀβάπτιστος. Φυσικὸν ἦτο ὅτι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν μίτραν θὰ ἐδέχετο κάθε πρότασιν καὶ ἀπαίτησιν ἐκ μέρους τῶν Γ.Ο.Χ. Οὕτω μετὰ μίαν μικρὰν συγκολληθεὶς ἐδέχθη νὰ βαπτισθῇ, γιὰ νὰ λάμψῃ κατόπιν ἡ μίτρα στὴν κεφαλὴν του.

"Εάν διψοῦσε πραγματικὰ τὸ βάπτισμα, ἀγαπητέ μου, θὰ τὸ εἶχε ἀναζητήσει ἀπὸ τοὺς Ρώσους, δταν εἰσῆλθε τὴν πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. "Εάν οἱ Ρῶσοι δὲν τὸ ἔδιδαν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσῃ νὰ εὕρῃ πρῶτον τὸ βάπτισμα τῶν Ὁρθοδόξων καὶ κατόπιν νὰ προχωρήσῃ σταθερὰ γιὰ τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀρχιερωσύνης. Ποῖος γνωρίζει ἐάν δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἐπειδὴ δὲν τὸν προωθοῦσαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου; Καὶ ποῖος πάλιν γνωρίζει, ἐάν ἔκαμε ὅλην αὐτὴν τὴν παλινδρομὸν ταλάντευσιν, ἵνα καταλήξῃ καὶ πάλιν στοὺς αἰρετικούς, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ καρδινάλιου; "Αδελὰ καὶ κρύφια κ. Δελήμπαση...

"Ἄλλ' ἂς συζητήσωμε καὶ κάτι ἄλλο. "Ὁ Σαρδηνίως ἦτο ἀβάπτιστος ἐφόσον καὶ σεῖς τὸν βαπτίσατε καὶ αὐτὸς τὸ θέλησε. Μιὰ ἀπορία ὅμως μετὰ θασανίζει! τί ἔγινε μετὰ τὴν ἱερωσύνην του; Τὴν ἀρχιερωσύνην δὲν τὴν ἀναγνωρίσατε—καὶ καλῶς ἐπράξατε—ἐπειδὴ ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς. Ἀλλὰ ἡ ἱερωσύνη ἦτο δυνατόν νὰ σταθῇ εἰς ἀβάπτιστον; "Εάν ἰσχυρισθῇτε ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶχε τελεσθῇ κανονικῶς ἀπὸ ὁρθοδόξους καὶ εἶχε συνεπῶς τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης, τότε αὕτη ἡ Χάρις ἐδέχθη τὸ βάπτισμα; "Εάν ἄνευ βαπτίσματος δὲν στέκεται ἡ ἱερωσύνη, τότε ποῦ εἶναι ἡ ἱερωσύνη του; Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἱερωσύνη, τότε ποῦ στηρίζεται ἡ ἀρχιερωσύνη; Καὶ ἐδῶ διπλοῦν τὸ ἀμάρτημα ἡ μᾶλλον τὸ κῶλυμα, καὶ ἀβάπτιστος καὶ προσχωρήσας εἰς τοὺς αἰρετικούς. Γεννᾶται λοιπὸν ἐδῶ τὸ δίλημμα ὅτι ὁ Σαρδηνίως ἦτο ἡ ἀβάπτιστος, ἐπομένως καὶ ἀνίερος, ἢ ἦτο ἱερωμένος ἐξάπαντος καὶ βαπτισμένος. Διὰ πρώτην φορὰ ἠκούσθη ἱερεὺς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν! "Αντιλαμβάνεσαι κ. Δελήμπαση τί συμβαίνει; "Ὡστε δὲν διαμαρτυροῖμεθα διὰ τὴν βάπτισιν παρὰ ἐπληττόμεθα διὰ τὰς παραβάσεις. Εἴθε ὅλοι οἱ Παπικοί καὶ Προτεστάντες νὰ προσέλθουν στὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ βαπτισθοῦν. Ἀλλὰ νὰ μὴ δεχθοῦν τὸ βάπτισμα μετὰ παζάρευμα τὴν μίτραν, διότι τότε δὲν θὰ εἶναι κανὸν βάπτισμα, ὅταν ὁ βαπτιζόμενος τὸ θέτει ὡς ὅρον ἀνταλλαγῆς. "Ενθυμεῖσαι τί εἶπεν ὁ Κύριος; "Ὡς πρῶτον ὅρον ἔθεσεν τὴν λέξιν «ὁ πιστεύσας» καὶ κατόπιν «ὁ βαπτισθεὶς». Μήπως ἔχεις ἀντιρρήσεις;

Θὰ σοῦ φέρω ἕνα παράδειγμα. Εἰς ἕνα μικτὸν γάμον, ὁ νέος ἦτο Ἑβραῖος καὶ ἡ νέα ὁρθόδοξος καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ. Οἱ γονεῖς τῆς νέας ἔθεσαν ὡς ὅρον τὴν βάπτισιν τοῦ νέου. Ὁ νέος δὲν ἀπεκάλυψε τὸ σχέδιόν του—ἐδέχθη τὴν βάπτισιν, ἔγινε καὶ γάμος ὁρθόδοξος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὀχι μόνον εἶχε τὸ θράσος νὰ καλέσῃ τοὺς γονεῖς τῆς νέας εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν συναγωγὴν, ἀλλὰ καὶ πρὶν παρέλθῃ ὁ μὴνας, ἡ ὁρθόδοξος νέα ἔγινε Ἑβραία! Διατυμπάνιζε

λοιπόν όσον θέλεις τό χωρίον τοῦ Ἀπ. Παύλου «εἰ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ», γιά νά μᾶς πείσης ὅτι καλῶς ἐπράξαν γιά τόν Σαρδηνίαν!..

Ἀλλά ὡς ἐπανελάβωμεν εἰς τόν «ξυρισμένον γαμπρόν». Θά ἤθελα νά μάθω ὅτι ἐφ' ὅσον παραδέχεσαι ὅτι εἶσαι «ξυρισμένος» γιατί ἀγανακτεῖς ὅταν τις τόν ἀποκαλῇ «γαμπρόν»; Ἀφοῦ δέν ἔχει τό κοινόν γνώρισμα τοῦ ἐπίσκοπου, πῶς ἔχει τό θάρρος νά ἐμφανίζεται ὡς ἐπίσκοπος; Μήπως ἡ δικαιολογία τοῦ π. Σαββίδη, ὅτι ὑποφέρει ἀπό δερματικήν νόσον, τόν ἀπαλλάσσει ἀπό αὐτήν τήν ὑποχρέωσιν; Καί ἂν ἡ δερματική του νόσος εἶναι «μεταδοτική» καί ἐπιθυμῇσιν καί ἄλλοι νά τὸ ἐφαρμόσουν, τότε τί θά γίνη; Ἐάν ξαφνικά ξυρισθῇ ἕνας ἄλλος ἐπίσκοπος καί δικαιολογηθῇ: «γιατί ὁ Σαρδηνίαν ξυρίζεται;», θά τοῦ ζητήσης πιστοποιητικά γιатροῦ; Αὐτά εἶναι τὰ παράδοξα, ἀγαπητέ μου. Νά γιατί ὁ Ἀπ. Παῦλος εἶπε: «χείρας ταχέως μηδενί ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἀμαρτίας ἄλλοτρίαις», γιά νά προφυλάξῃ τόν Δεσπότη σου ἀπό τὰ ἄτοπα καί ἀντικανονικά. Τό ὅτι ὁ Σαρδηνίαν διήλθε τὰ στρατεύματα τῶν αἰρετικῶν, τό ὅτι πῆρε τήν ἱερωσύνην πρό τοῦ βαπτίσματος, τό ὅτι βαπτίσθηκε ὡς ἱερεὺς χωρὶς νά ἐκπέσῃ τῆς ἱερωσύνης, ποῖος εὐθύνεται; Ἀς ἀφήσωμεν τὰ ξυρίσματα καί τήν ἀσάθειαν. Ποῖος θά δώσῃ λόγον γιά τὰς μεγάλας παραβάσεις πού δημιουργοῦν προβλήματα καί προηγούμενον κακόν διὰ τυχόν ἐπανάληψιν ὑπὸ ἄλλων; «Μηδὲ κοινώνει ἀμαρτίαις ἄλλοτρίαις», κ. Δελήμαση.

Τὸ ἀποκτεῖνον γράμμα

Ἐάν ἐπεκταθῶμεν ὀλίγον παρατηροῦμεν ὅτι κατεμάδησεν τήν Ἀγίαν Γραφήν σταχυολογῶντας χωρία ἀπειρα καί δέν συνέλαβεν τό πνεῦμα αὐτῶν τῶν γραφομένων. Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τήν Β' Κορινθίους, 3, 6 λέγει: «τό γάρ γράμμα ἀποκτείνει, τό δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ». Ἐάν κανεῖς παίρνη τήν Γραφήν κατὰ «γράμμα» ὁτιδήποτε μπορεῖ νά τὸ στηρίξῃ. Ἐπὶ παραδείγματι: Ἐάν ζητήσωμεν τόν λόγον ἀπὸ τὸν σεβ. Κυπριανόν, γιατί δέν ἐδέχετο νά βαπτισθῇ ὁ Σαρδηνίαν, καί γιατί δέν ἦτο παρὼν εἰς τήν θάπτισιν αὐτοῦ, ἐνδεχομένως ν' ἀπαντήσῃ: «Διότι ὁ Κύριος εἰς τό κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον λέγει νά μὴν ἐπιθέτομε φορτία θωρέα καί δυσβάστακτα εἰς τοὺς ὅμους τῶν ἀνθρώπων». Καί τότε ἀνοίξῃ τήν μάχην γιά νά τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὸ πού σκέφθηκε δέν εἶναι σωστόν. Τί διατάσσετε κ. Δελήμαση, νά σιωπήσωμεν, διότι δέν τὰ λέγομεν σωστά;

Ἀς ἔλθωμεν τέλος νά ἐξετάσωμεν τήν «ἀσάθειαν πίστεως». Ἀσάθεια τίνος; Δέν φαίνεται τοῦτο ἀληθές, ὅτι ὁ π. Θεοδώρητος συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἐκκλησιολογικάς θέσεις τοῦ σεβασμιωτάτου, διότι οὐδόλως ἐξεφράσθη διὰ τὰ μυστήρια τῶν νεοημερολογιτῶν ὡς ὁ Κυπριανὸς λέγει, ὅτι «οὐδέποτε ἀπώλεσαν τήν θείαν χάριν». Ἐάν εἶχε ἐκφρασθῇ οὕτω δέν θά κατεφέρετο τοῦλάχιστον κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς τοῦ σεβασμιωτάτου θέσεως. Ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῇ πράξει διαστρέφει τό πρᾶγμα. Μὲ τό νά συμβουλευθῇ τόν ἐπίσκοπον νά «μετανοήσῃ καί νά ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ ὅπου ἀνῆκε πρό τοῦ 1979» δέν θέτει θέμα ἐκκλησιολογικόν, ἀλλὰ θέμα Ἐκκλησίας. Διότι μόνον ὅπου

ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία δεδικαιολογημένη εἶναι ἡ ἐκκλησιολογία. Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν δίδει τό κύρος εἰς τήν ἐκκλησιολογίαν. Ὅταν ἀρχίσωμε ἀπὸ τήν ἐκκλησιολογίαν διὰ νά δημιουργήσωμεν Ἐκκλησίαν, τότε θά καταντήσωμεν ὅσες ἐκκλησιολογίες ἄλλες τόσες καί οἱ ἐκκλησίες! Ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐπενεργεῖ καί φωτίζει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ὄχι ἐν τῇ ἐκκλησιολογίᾳ. Τό ἄριστον θά ἦτο νά εὐρίσκειται ὁ ἐπίσκοπος μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν μέ λανθασμένην τήν ἐκκλησιολογίαν, παρὰ νά ἔχῃ τήν θεωρουμένην ὡς ὀρθήν ἐκκλησιολογίαν καί νά παραμένῃ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Τό ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἔχουν σπάσει ρεκόρ εἰς παραβάσεις καί ἀντικανονικότητας, τοῦτο δέν ὀφείλεται μόνον εἰς τήν ἀνικανότητα καί τήν στείραν κεφαλὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ κυρίως εἰς τήν μὴ ὑπάρχουσαν σύμπνοιαν, φιλαδελφίαν καί ἀλληλοσεβασμόν τῶν συνοδικῶν καί λοιπῶν ἀρχιερέων. Διὰ τὸ Θεὸς παρεχώρησε τήν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀρχιεπίσκοπον; Ἴσως διότι θλέπει περυσιωμένους τὰς κεφαλὰς τῶν Γ.Ο.Χ....

Ἐάν ὑπῆρχε ἡ εὐλογημένη ταπεινότης, ἡ ἀγάπη καί ἡ ὑπακοή, πρὸ παντός εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς Κανόνες, ὁ Θεὸς θά εἶχε διορθώσει τὰ πράγματα καί ὅλα τὰ κακὰ θά εἶχαν λείψει καί ἡ Ἐκκλησία θά ἐπανεῦρσκε τήν γαλήνην καί τὴν ὁμαλότητά της. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» εἶπεν ὁ Κύριος. Τί θά ἔλεγεν ἐπομένως εἰς τὸν σεβ. Κυπριανόν ὁ ὁποῖος λέγει: «Αἱ ἐκκλησιολογικαὶ θέσεις (μου) ὡς διατυπῶνται εἶναι κρυσταλλίνης Ὁρθοδόξου διαιγεῖας, ὥστε ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν ταπεινότητά μου ἡ δυνατότης νά συγχωρήσω τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον παρανόησιν αὐτῶν»!! Σὲ μᾶς κάθε ἄλλο φαίνεται παρὰ ταπεινότητος. Καί συνεχίζων λέγει: «Προσεπιδηλῶ δὲ ὅτι, μέχρις ὅτου κριθῇ ἡ ἐφάμαρτος ὑμῶν, ὡς ἐν τῇ παρούσῃ ἐγκλήσει συμπεριφορά, δ ι α κ ο π τ ω τήν μεθ' ὑμῶν κοινωνίαν διὰ λόγους πίστεως καί δικαιοσύνης»!

Ποῖα εἶναι ὅμως ἡ πίστις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σεβασμιώτατος δίδει τόσον μεγάλην προσοχήν; Καθὼς συμπεραίνομεν πρέπει ὁμολογουμένως νά εἶναι ἡ πίστις πρὸς τὴν ἐκκλησιολογίαν του, ἡ δὲ δικαιοσύνη εἶναι ἡ ἀδικία πού προξενεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐδῶ θά προτιμήσωμεν νά κλείσωμεν τό δλον θέμα, διότι ἀπ' ὅτι παρατηρῶ θιβλίον ὀλόκληρο μπορεῖ νά γραφῇ μὲ τὰ προβλήματα αὐτὰ πού θάζει εἰς τὸν νοῦν μας ὁ κ. Δελήμασης. Παραδέχομαι ὅτι ἡ ἐπιστολή μου ἔχει τὴν σκληρότητά της, ἀλλ' ὡς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι λαμβάνει ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν ἀδικον ἐπίθεσιν τοῦ κ. Δελήμαση κατὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Θεοδωρήτου.

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην
Ὁ ἐν ἱερομονάχοις ἐλάχιστος
Χ ρ υ σ ὀ σ τ ο μ ο ς Δ ᾱ θ ᾱ ρ η ς

Ἀντιοικουμενιστικὴ ἔκδοσις

Ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ τό ζηλωτικόν Ἀγιορειτικόν περιοδικόν Ἀ γ ι ο ς Ἀ γ α θ ᾱ γ γ ε λ ο ς τόμος μεγάλου σχήματος 152 σελίδων περιέχων 200 φωτογραφίας καί περιγράφων τὴν προδοσίαν τοῦ αἵματος μας, τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τῆς Ὁρθοδόξιας μας ἀπὸ τοὺς μεγαλοσχήμους κληρικούς τοῦ Φαναρίου καί τῶν δορυφόρων του. Τό θιβλίον αὐτό δέν θά πρέπει νά λείψῃ ἀπὸ κανένα σπῆτι γνησίου ὀρθοδόξου. Τιμᾶται 200 δρχ. — πλὴν τῶν ταχυδρομικῶν — καί διατίθεται ἀπὸ τό θιβλιοπωλεῖον «ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ», Γερανίου 20, 105 52 Ἀθήνας, Τηλ. 52.43.275.

Ἐκδότης · Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος · Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295